
Statsbiblioteket
400021802903

STIJN STREUVELS:

JULEBARNET

JULEBARNET

STIJN STREUVELS

JULEBARNET

MED FORFATTERENS TILLADELSE
— OVERSAT FRA FLAMSK AF —
OSKAR V. ANDERSEN

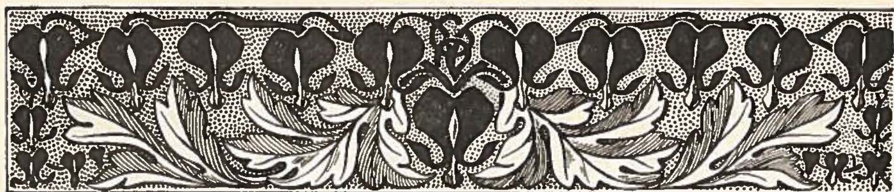
A/S VARDEN

FR. CHRISTTREU'S BOGTRYKKERI

KØBENHAVN

1913

I.

Paa én eneste Nat blev hele Egnen hvid af Sne. Da Dagen brød frem, var alting dækket af den, saa at man ingen Steder kunde se blot saameget som et lille grønt Blad eller en farvet Plet — saa langt Øjet rakte, var det hele kun en jævn, hvid Flade.

Sneen, den var Luften fuld af. Oppe fra den graa Himmel dryssede Fnuggene ned og hvirvlede omkring som mørke Krummer; de sværmede rundt som en Flok Myg, men nede ved Jorden var det, som om en Mængde vævre, hvide Sommerfugle svirrede omkring i overgiven Leg; bløde Vattotter, der saa tætte som Hagl drejede sig rundt om hverandre, hoppede og dansede eller dalede skraat nedad som Traade, der vævede sig ind imellem hverandre, faldt til Jorden og blev liggende der, stille, lydløse og døde paa den tykke, dunede, hvide Pels.

Til henad Middag blev Snevejret ved, saa tyndede det lidt efter lidt ud imellem Fnuggene, indtil Himlen syntes helt ren og klar og hang som en tynd, ensartet, graa Masse over en nyskabt og endnu uberørt Verdens hvide Ensformighed.

Alting, baade højt og lavt, var helt dækket af Sne; Huse og Gaarde, Veje og Stier, det var altsammen gaaet tilgrunde og fejet bort — kun Tagene ragede endnu op, men de stod, som om de halvvejs var sunket sammen, og lignede skæve Snedriver. Træerne

stod, som om der laa et tykt Lag Vat paa alle deres Grene; de lignede sletikke Træer mere, de saa ud som forunderlige Uhyrer, Fortidsvækster, der var skudt op over en ubeboet Vinterverden.

Himlen blev ved at være overtrukken, og Sneen blev liggende til stor Sorg for de stakkels, smaa Fugle; men til ligesaa stor Glæde for alle Børnene — baade fattige og rige!

Paa hele den hvide, uoverskuelige Snemark stod der kun ét eneste Hus. Ukendeligt mellem Snedriverne og udvisket, selv ikke stort andet end en Snedrive med en Døraabning i og ét eneste lille Vindue, der tittede frem som et Øje under den tykke Pelshue, der dækkede det hele lige ned til Jorden. Det lignede en Grotte, et Rævehul i Vildnisset.

Men indenfor var der dog Liv; en svag Ild af Hørstængler ulmede paa Arnen, og der var ganske stille i Køkkenet.

Faderen arbejdede ikke; han sad alvorlig og bekymret og stirrede frem for sig; saa rejste han sig, gik et Par Skridt og satte sig saa igen for til ingen Nytte at pirre lidt op i Ilden.

Meetje Mooie var inde i Væverset, hvor Moderen allerede i nogle Dage havde været sengeliggende.

Moder var syg. Med et Ansigt, der var præget af Sorg, havde Fader sagt det til Børnene, og Bedstemoder havde med hævet Pegefinger formanet dem til at være stille.

Og de seks smaa Børn var saa stille, at de næppe turde røre sig. Med Angest i Blikket skævede de hen imod Døren til Væverset, hvor Moder laa tilsengs, og de pegede med deres smaa Fingre hen i den Retning for at lade hverandre vide, at det var der, Moder laa og sov, og at de ikke maatte vække hende. Det var, som om de alle holdt deres Aandedræt tilbage og frygtsomme ventede, at der skulde ske en Ulykke.

Den ældste var en Pige paa seks Aar, den næste en Dreng paa fem med en Tvillingsøster — de tre havde hele Morgenstunden siddet og stukket Hovederne sammen henne ved Vinduet, og med deres varme Aande havde de blæst et Hul i Isblomsterne paa Ruden for at kigge ud paa den Sne, der faldt . . .

To andre, som endnu gik i Busserunde, sad paa Lergulvet og rodede i en Bunke gammelt Skrammel. Den yngste laa og sov i

en Kurv, der gjorde Tjeneste som Vugge og stod uden Understel lige paa det bare Gulv.

Børnene rørte sig ikke; deres Ansigter og det spørgende, frygtsomme Blik fra deres store, blaa Øjne udtrykte bange Forundring — og dog var de i deres inderste opfyldte af Glæde; i deres Hjærter gemte de noget som en Forventning, et Løfte om en Lykke, som man ikke kunde nævne eller overskue. Men . . . Moder var syg, og de maatte være stille. Imorgen var hun nok rask igen! Det havde Meetje sagt.

Selve den uvante Stilhed vakte hos Børnene en vis Angest og en underlig, utryg Følelse. De brød sig ganske vist ikke stort om Moderens Sygdom; de kendte endnu ikke til Frygt eller Medynk, de forstod endnu ikke, hvad der gik for sig — det var de for smaa til — de syntes, det var nok, naar de bare var stille, ikke gjorde Støj og nu og da kastede spørgende Blikke hen efter Faderen, der sad uden at mæle et Ord, eller fulgte Meetje med Øjnene, naar hun paa sine Strømpefødder gik henover Gulvet. Moderens Sygdom havde først vakt noget, der lignede Medynk, hos dem, fordi de troede, at Moder havde Smærter; men nu, da det vedvarede uafbrudt paa tredje Dag, var de blevet vante til det, og de længtes allerede efter at lege og tumle. Der var alligevel blevet en Følelse af Uro og Forundring tilbage hos dem; men samtidig dermed var deres sorgløse Sind altfor optagne af det, der angik dem selv — det, deres legevorne Barnehoveder var fulde af — og derfor var deres inderste Tanker nu i Øjeblikket langt fra Faderens Bekymringer og Moderens Sygdom. De kunde næppe skjule deres overvættes Glæde, deres barnlige Lykke . . . de var artige, fordi Fader havde sagt, at de skulde være det; men det kostede dem usigelig Anstrængelse og Taalmod i saa lang Tid at tvinge sig til at se medlidende ud og ikke højt og lydeligt at udplapre, at vidne om al den Rigdom af Glæde og Fryd, der boede i dem.

Der var Sneen, først og fremmest Sneen! Den umaadelige, den dybe, den hvide Sne! Sne saa langt de kunde øjne, ovenpaa og rundt omkring deres Hus — og saa alle de Glæder, Sneen bragte!

Den var kommen om Natten som noget uventet, som en Overraskelse — men alligevel som Forbudet, den uundværlige Pryd, det nødvendige Klædebon for Juledag. Ti nu lod det dog til, at det forholdt sig rigtigt med det, som de tidligere havde tvivlet om — skønt Meetje saa sikkert og vist havde forberedt dem paa det: at der maatte falde Sne, at der ligger Sne, naar Jesusbarnet bliver født!

Nu var det Juleaften; nu skulde Jesusbarnet fødes, for Sneen laa der jo!

Mon alt det andet nu ogsaa skulde blive til Virkelighed? Begyndte hele den skjulte, hemmelighedsfulde Verden nu ikke at antage en tydelig Form i deres uklare Forestillingskres, og kunde de endnu tvivle paa, hvad Bedstemoder Dag efter Dag havde fortalt dem — den skønne Historie om Juledag!

Meetje det var i Børnenes Øjne den haandgribelige Skikkelse, hvori alle deres Indbildningskrafts kostelige Hemmeligheder fik fast Form.

Meetje Moeie boede langt borte fra dem i et andet lille Hus, ganske alene; men da Moder for Alvor blev syg og maatte holde Sengen, var Meetje kommen hjem til dem. Og Børnene de havde helst set, at Moder blev ved at være syg, for at de kunde faa Lov at beholde Meetje. Men de kunde godt indse, hvor syndigt deres Ønske var, og saaledes vaklede de imellem deres Medlidenhed med Moderens Sygdom og Længslen efter at beholde Meetje, der kunde fortælle saa smukt og lovede dem saa meget kønt.

Meetje plejede den syge Kone, og hun behandlede hende som et Barn. Saasnart hun var færdig, tog den gamle, udlevede og krumbøjede Morlil sig af Huset, bragte alting iorden, og naar det meste og nødvendigste var gjort, tog hun den yngste Glut, som nylig var fyldt et Aar, paa Skødet, vaskede og tørrede ham, gav ham nyt Svøb paa og skaffede ham, hvad han trængte til. Saa gik Morlillen ilag med at lappe og stoppe paa slidte Klæder og Pjalter og hullede Strømper og Sokker; det var et Arbejde, der aldrig fik Ende, at gøre alt det istand, som de viltre Drenge og deres Søstre snavsede til, rev itu, trævlede op, flængede og opsled. Saa var det, Børnene stillede sig op omkring Meetjes Rok paa Gulvet ved Arnen og tiggede og plagede hende om at fortælle. Og Meetje fortalte. Ikke om Juletræer

med Lys og forgyldte Nødder, ikke om guldgule Fladbrød eller Julekager, Vafler eller Sukkergodt... nej, Meetje vidste nok, hvad hun skulde fortælle om. Med sagte Stemme og med Hemmeligheder tittende frem fra alle Rynkerne i hendes udtryksfulde Ansigt og skjulte under Fortællingens dæmpede Ord mældte hun om Stalden i Bethlehem, om Krybben, som Barnet laa i, om Høet og Halmen, om Oksen og Æslet, om Haglene og Sneen, om Kulden og Stormen i den hellige Nat — da alting laa tilfrossent og hvidt af Sne ligesom nu; hun fortalte om Vor Frue, Sankt Josef, Stjærnen, Englenes Lovsang, Hyrderne og deres Hjorder og om de tre Konger fra Østerland: Kaspar, Melchior og Balthasar ...

Børnene hang ved hendes Læber. Skønt hun havde fortalt det Masser af Gange, maatte hun begynde forfra igen, og saa tilsidst kunde Børnene det udenad; det levede i deres Indbildningskraft, men paa den Maade, at alt det, som de først forestillede sig var sket i Bethlehem, i det fjærne, utilgængelige, fremmede Land og i de længst forsvundne Tiders Mørke, det fik tydeligere Form; de blev mere fortrolige med det, og da det, der blev fortalt, stemte saa godt overens med, hvad de oplevede i deres egne, nærmeste Omgivelser, begyndte deres Indbildningskraft at sammenblande det ene med det andet, og de gav det, der var hændet i det ukendte Land, Form og Skikkelse af, hvad de kendte til. De udspurgte Meetje; Meetje maatte gøre dem Regnskab; hun maatte udvikle Sagen og forklare den nærmere for dem, og da hun havde et godt Hjærte og gærne vilde tilfredsstille Børnene, der søgte noget haandgribeligt, noget umiddelbart som Udtryk for deres Længsler, havde hun ubevidst føjet mere og mere til, lavet om paa Historien, gjort alt, hvad der var sket, mere menneskeligt, saa at Fortællingen nu for hende selv saavelsom for Børnene handlede om noget, der hændte hvert Aar; og hun havde lovet Børnene til deres Julefest, at Barnet fra Himlen ogsaa skulde komme ned til dem og ligge i en Krybbe, selve det guddommelige Barn ... med Stjærnen og Englene og Hyrderne og alt, hvad der hørte sig til ...

Længslen efter den vidunderlige Begivenhed havde flere Dage igennem levet i Børnene som en stadig Henrykkelse, en Forventning

om noget, som de ikke kunde forstaa, men noget, der fik dem til at skælve af Angest og Ærefrygt, fordi de ikke kunde overskue Glæden i hele dens Storhed. De kunde næsten ikke tro det, fordi det var saa vidunderligt, men de maatte tro det alligevel — for Meetje havde jo sagt det, og se, nu var det første — Sneen — der allerede! Deres sidste Tvivl var borte, men saa havde de jo endnu Trangen til at meddele, hvad de havde faaet at vide, at tale med de andre om deres Lykke og ... Begæret efter at faa den yderste Vished; de vilde gærne endnu en Gang have spurgt Moder om det! Naar de hørte det bekræftet af hendes egen Mund, saa var det rigtigt! — Men de maatte ikke gaa ind i Kammeret, hvor hun laa, og det gjorde de hellerikke.

— Hør nu, havde Meetje sagt, det er derinde i Kammeret, at Barnet kommer, og naar det er der, skal I faa Lov til at gaa ind til Moder og se paa det ... men ikke før!

Imidlertid havde de spurgt Fader, med vidt opspilede, blaa Øjne.

Fader havde ganske vist nikket uden at sige mere, men det var de ikke helt tilfredse med.

Et Julebarn! havde Fader mumlet. Aa Gud ja; nu havde de ventet paa det i flere Dage; hvis det nu kom Julenat, var hele den ængstelige Uvished forbi, men hvordan skulde det saa gaa? Du gode Gud i Himlen! Barnet selv vilde jo være ilde stedt i saadan en Kulde og uden Ild paa Arnen! — Sandelig, her var det ligesaa daarligt stillet som i Stalden i Bethlehem, for her manglede der ogsaa baade Linned og Svøb til at pakke det stakkels Julebarn ind i.

Det var det syvende! ... Og det kom midt om Vinteren, hvor man ikke har noget at hjælpe sig med, og hvor man ingenting fortjener!

Og dog lod det ikke til, at Meetje havde tabt Modet — det havde Fader maaske nok — Bedstemoder gik alligevel rapt ud og ind af Kammeret, og hendes søgende Øjne og famlende Hænder var i travl Virksomhed for at gøre alt hvad der skulde gøres.

Det gaar nok, nikkede hun med Hovedet, det er jo altid gaaet godt før. — Har jeg maaske ikke født og klædt ti Børn og set

jer allesammen blive store?! Og har jeg maaske haft mere end I, dit elendige Skrog? spurgte hun sin Søn, som syntes, at der ingen Ende var paa hans Nød.

Børnene forstod eller gættede ikke noget af det hele. De holdt meget af Meetje, det var jo hende, der havde aabenbaret, hvilken stor Lykke de havde ivente og kunde længes efter — nu da hun færdedes over Gulvet, frygtede de ikke for, at der skulde blive gjort noget Skaar i den, de tænkte kun paa det store Under, der skulde hænde.

Nu da de havde Hovedet fuldt af denne Lykke, kom hele Husets Indre til at se anderledes ud; de var forberedte paa, at der skulde hænde noget; de forestillede sig det som et stærkt Lys, der pludselig gav sig til at skinne — de saa et glimrende Barn omgivet af blændende, grelle Lysstraaler, og de hørte allerede Englenes skønne Sang. De vidste og havde hørt saameget om Himlen — nu skulde en lille Krog af den aabnes for dem og vise sig her i deres Hus. Det fik dem til at glemme Kulde og Sult og de tynde Klæder, de gik i, og det fattige Baal af Hørstængler; de tænkte ikke engang paa, at de til Middag kun skulde have et Par Kartofler, der blev aftalte, og en lille Klat Melgrød. Om Aftenen skulde Julebarnet komme, og videre gik deres Tanker ikke.

Henad Middag holdt det op at sne, og da de havde sat deres tarvelige Maaltid tillivs, sagde Meetje til de tre ældste Børn:

— Tag nu de smaa med og gaa lidt ud og leg i Sneen.

De var straks rede; de var glade over, at de fik Lov at gaa ud; uden Tørklæder om Halsen og uden Huer paa Hovedet drog de afsted allesammen.

Hvor de dog glædede sig over alt det hvide! Sneen, den sank de i til langt op over Træskoene. De stod et Øjeblik forvirrede af det stærke Lys; de var sneblinde og vidste endnu ikke selv, hvad de skulde tage fat paa. Pierke vilde nu straks lave en Glidebane langs Græsplænen bag Huset, men det brød Leentje sig ikke om; uden selv at vide hvorfor følte Pigebarnet sig tiltrukken af denne grænseløse, jævne, hvide Flade — hun vilde ud paa Vandring, stedse længere bort, henover den hvide Mark — hun havde en Fornemmelse af, at der langt borte skete hemmelighedsfulde og ukendte Ting — Ting, som hun ikke ret

vel kunde nævne eller vilde tale om — det var Attraaen efter den Mulighed, histhenne et eller andet Sted at møde Mændene med Stjærnen, Hyrderne, som drog omkring der, eller de hellige tre Konger, som maaske allerede var paa Vej ...

Hun tænkte, at langt borte kunde der maaske findes noget af det, som levede i hendes Hjærne; hun kiggede til alle Sider, fordi hun mente, at hun hvert Øjeblik kunde blive noget vár ... en Flok Kameler og mange Mennesker.

Uden at sige noget om, hvad hun ventede sig, søgte hun med skønne Ord at overtale Pierke, til han opgav at lave sin Glidebane og indvilligede i at gaa med til de fremmede Egne ... Trientje, der vel sagtens havde samme Forudanelse som sin Søster, var ligeledes villig. Den ene af de to Piger tog sin lille Broder ved Haanden, den anden sin lille Søster, og saa skridtede de godt ud. Da de havde gaaet længe, og de to smaa begyndte at blive trætte, lod Pigebørnene dem sætte sig paa Hug ved Siden af hinanden, og saa trak de dem ved Armene, som om de sad paa en Slæde; det gik saa hurtigt, at Sneen støvede helt op over Hovederne paa dem.

— Se, derhenne ligger allerede Heerenhof! raabte Leentje og pegede med den Haand, hun havde fri, hen hvor de mange, ulige høje Tage laa som Snedriver, mens de mørke Gavle og Mure hævede sig højt op imod Himlen.

Gaarden var den eneste menneskelige Bolig, som man kunde øjne paa hele Egnen. Den glædede Børnene som en uventet Opdagelse. Ja, der vilde de hen — det var endnu et langt Stykke, men nu blev de, uden selv at vide det, grebne af Længsel efter at se Mennesker ... efter at vide, om det ogsaa var Juleaftens Dag derhenne, og om der ogsaa der skulde komme et Barn ... Det vilde de tale om med Drenge og Piger, og de vilde fortælle om, hvad de selv havde ivente hjemme i deres eget Hus.

Nu vilde de over Markerne hen til Gaarden; der maatte de vel finde nogle Børn! De løb endnu hurtigere, og da de to smaa ikke kunde følge med, tog de to Pigebørn hinanden i Hænderne og satte lille Broder og lille Søster imellem sig. Der sad de yderst veltilpas ligesom paa en Trone med en Arm om Halsen paa hver

af deres store Søstre og legede nok saa rask Hyphest! Paa den Maade kom de hurtigere fremad over Sneen. Nu løb Pierke iforvejen, ti han vidste godt, hvad han kunde gøre histhenne.

Ved den store Gaard fandt de en hel Mængde Børn samlede. Baade Drenge og Piger var allesammen fuldt optagne af at lege, og der var stor Travlhed og megen Raaben og Skrigen.

Paa Isen i Vandgraven havde Drengene lavet en ualmindelig lang Glidebane. Efter hverandre og alle i samme Afstand fra Forgængeren tog de Tilløb, én for én satte de haardt af med Træskoene og lod sig glide henover den glatte Is. De udbredte Armene for at holde Ligevægt med dem, og saaledes fór de som paa Vinger helt hen til Enden af Banen og kom derpaa tilbage for at begynde forfra.

Paa bægge Sider af Vandgraven gik der andre og rullede vældige Snebolde, som de var en fem, seks Stykker om at puffe og skubbe til for at faa dem af Stedet.

Pierke var straks henne mellem Drengene paa Glidebanen, og han saa sig ikke mere om efter nogen.

Leentje og Trientje kunde ikke være med der, fordi lille Broder og lille Søster var for smaa til den Leg; derfor gik de hen til Pigerne henne under Støttepillen, som holdt Halvtaget udenfor Ladeporten; der stod de nemlig i en Klump, saa de var i Læ for Kulden og Vinden. Pigebørnene trampede med Fødderne i Jorden, holdt Hænderne under Forklædet og fortalte ivrigt. Leentje og Trientje fandt ogsaa en Plads med hver sit lille Barn ved Siden af sig, og de hørte til, mens deres Ansigter straalede af Lykke og Nysgærrighed. For de havde allesammen travlt med at fortælle om alt det, de skulde have til Jul: Sigtekage, Sukkerbrød, Vafler, Legetøj, Hvedeknopper, Guldstjærner og Juletræer med Lygter og smaa, røde Lys . . . Samtidig fortalte de, hvorledes det gik med Bagningen.

Det var Veva, Datteren paa Heerenhof, der kunde nævne de fleste og smukkeste Sager, som hun ventede at faa til Jul. I sin Iver brugte hun baade Hænder og Fingre for at forklare det for sine Kammerater, og hele hendes Ansigt glødede af Glæde.

— Bager jeres Moder ogsaa Vafler? spurgte hun pludselig de nyankomne Pigebørn.

Leentje og Trientje vekslede først et Blik, saa svarede Leentje med dæmpet Stemme:

— Moder ligger syg.

— Skal I da ingen Vafler have iaften? Og helleringen Pandekager? spurgte alle Pigebørnene forundret og spottende. — Laver I sletingen Dej til iaften? Men dog! ...

— Kommer Englene hellerikke med noget Juletræ til jer? spurgte Veva videre.

Hverken Leentje eller Trientje forstod, hvad alle de Pigebørn mente, eller hvad det var, de talte om — Meetje havde hverken fortalt eller lovet dem noget om alt det... Men nu syntes Leentje dog, at hun maatte forsvare deres Stilling.

— Jesusbarnet kommer selv hjem til os, sagde hun afgjort og med et alvorligt Ansigt.

Alle Pigebørnene tav stille en Stund, for det var der ingen af dem, der havde ventet — de stirrede forundrede og vantro paa Leentje, og nogle af dem begyndte at spotte og at sige, det var Usandhed; men det brød Leentje og Trientje sig ikke noget om — de lod dem bare snakke.

— Lille Barn Jesus kommer, det har Meetje selv sagt! erklærede de, og derved blev det

En og anden af Pigebørnene, der troede at vide bedre Besked, sagde dog endnu sin Mening om Tingene.

— Jesusbarnet er oppe i Himlen, paastod de — men Englene kommer med gode Sager og med Legetøj ... men dem kan man ikke se — de kommer, mens vi sover!

— Nej, nej, hjemme hos os kommer Jesusbarnet selv og ligger i Vuggen, og vi kan godt se det, bekræftede Trientje med Eftertryk.

Men Veva, der nylig havde haft saameget at indvende, var nu helt bragt til Tavshed; hun mælede ikke et Ord mere, og fra det Øjeblik af, hvor hun hørte det om Jesusbarnet, stod hun uophørlig og stirrede forundret de to Pigebørn lige ind i Øjnene.

Datteren paa Heerenhof var varmt indpakket; hun stod saa velhavende der i sin Faareskinds Kaabe og med de to uldne Bælgvanter hængende ned i en Rem paa hver sin Side.

Hun benægtede ikke noget af, hvad Leentje og Trientje havde paastaaet — hun var kommen frem fra sin Krog og stod ubevægelig og med aaben Mund og saa med vidt opspilede Øjne fra den ene til den anden af de to Smaapiger. Det kom over hende som en pludselig Aabenbaring, som noget, hun aldrig havde turdet tænke paa, som noget, der var altfor ophøjet til, at man straks kunde tro paa det. Hun vidste godt selv, at Svinet var slagtet hjemme paa Gaarden, og at de skulde have et Festmaaltid om Aftenen, at Moder bagte Vafler og Sigtekage, og at de skulde have et Juletræ med Lys, som Englene skulde tænde, og hvor alle Grenene skulde hænge fulde af forgyldte Nødder, smaa Klokker og anden Stads . . . men hvad var alt det imod, at Jesusbarnet selv kom hjemme hos de to fattige Smaapiger! Nej, det var ikke sandt; det kunde ikke være sandt — hun vilde ikke tro paa det, og hun vilde dog alligevel saa gærne have troet det! Og for at faa Vished og prøve Pigebørnene gentog hun højt og truende:

— Det er ikke sandt! I lyver!

Af de andre Pigebørn var der ikke en eneste, som troede paa det; de lo allesammen ad Leentje og Trientje. Tilsidst blev de to kede af at høre paa dem, og den ene tog sin lille Søster, den anden sin lille Broder paa Armen for at gaa deres Vej. De kaldte paa Pierke og gik uden engang at se sig om, ligesom forjagne Flygtninge.

Veva saa dem gaa henover den snedækte Mark, hen til det lille Hus, som hun ikke kunde se derfra, hvor hun stod, saa lille var det, og saa langt borte laa det. Det rige Bondebarn, der nylig havde været saa glad, blev pludselig helt sørgmodig. Mon Jesusbarnet virkelig skulde komme til det fattige Hus? Den Tanke kunde hun ikke mere faa ud af sit Hovede. Det vilde hun saa gærne have haft Vished for, men af Hensyn til sine Legekammerater havde hun ikke turdet spørge de to Smaapiger rigtig ud om det. Og nu var hun ked af det. Hun var navnlig ked af det, fordi Uvisheden dog blev tilbage og Frygten for, at det alligevel kunde være sandt . . . hun blev misundelig paa de fattige Børn og paa det lille Hus, og hun brød sig ikke mere om alle sine egne Ting, som hun dog havde længtes saameget efter!

Veva var et mærkeligt Barn. Foruden alt det, hun med mange Ord og stor Veltalenhed altid snakkede op om, var der endnu en hel Verden, som hun stedse holdt for sig selv, skjult for alle andre; deri levede der meget, som hun aldrig talte om, men kun tænkte paa — tænkte paa i mange Timer, saasnart hun var alene, eller paa Skolen, naar hun lod, som om hun hørte efter, hvad Læreren sagde, eller ogsaa om Aftenen, naar hun laa i sin Seng, inden hun faldt isøvn, og endnu længere, ti naar hun sov, drømte hun derom, for saa kom altid det smukkeste af det altsammen! Og en af de Ting, som hun nu i den sidste Tid havde beskæftiget sig mest med i sine egne Tanker, og som hun drømte om hver eneste Nat, det var, hvad hun havde hørt fortælle paa Skolen og af sin Moder: om Krybben med Oksen og Æslet, om Vor Frue og Sankt Josef, om de hellige tre Konger og Englene og Stjærnen! . . . Det var alligevel langt, langt kønnere end Sankt Klaas med hans Æsel og de to Kurve med Legetøj . . .

Men nu, da hun havde hørt, at selve Jesusbarnet saa nær ved dem skulde komme og være synligt for alle, nu blev der Ufred og Forstyrrelse i hin skjulte Verden. Hun hørte eller lyttede ikke mere efter, hvad de andre Pigebørn sagde, hun var fuldt optaget af den Strid, der rasede i hendes eget Hjærte: — Mon det virkelig skulde være sandt? Nej det var ikke! Og alligevel? . . . Hun tvivlede; hun turde, hun vilde ikke tro paa det, for saa maatte hun misunde de andre Smaapiger, og det vilde hun ikke kunne tilgive sig selv. Derfor søgte hun efter andre Grunde for at overbevise sig. — Alle de Pigebørn, der ler ad det og ikke vil tro paa det, de er ligesaa gamle som jeg, og de to, der kommer og fortæller det, er smaa endnu; de siger saadan, fordi de ikke har bedre Forstand . . . det er noget, deres Bedstemoder har bildt dem ind!

Men dermed fik Veva alligevel ikke Fred i sit Sind, for hun vilde saa gærne tro paa det, det var saa nyt for hende, og Pigebørnene lod til at vide det saa sikkert og holdt saa stædigt fast ved det . . . Hun blev ved at staa og stirre hen i den Retning, hvor Leentje og Trientje var forsvundne, og nu syntes hun, at alting var blevet saa sørgeligt trindt omkring hende. Hun havde

ikke længere Lyst til at lege, saa hun gik grublende hjem. Da kom hun pludselig paa en Tanke, der voldte hende Uro: det var maaske, fordi hun ikke havde været artig nok! ... Maaske de to smaa Piger havde været rigtig artige, og maaske Jesusbarnet kun vilde komme i de Huse, hvor der boede rigtig artige Børn? Hun vilde hen og spørge Faarehyrden tilraads; han sagde hende nok Besked, ti han vidste, hvordan det forholdt sig; og det samme gjorde Moderen, der stod henne ved Ilden og vendte Vaffeljærnet. Veva spurgte hende med det samme:

— Moder, kommer Jesusbarnet ikke her iaften?

— Jesusbarnet . . . jo, eller ogsaa Englene — svarede Moderen hen i Vejret.

— Faar jeg ham at se?

— Nej, Barn, han kommer, mens du ligger pænt og sover; ved Midnatstide bringer Englene os Juletræet . . .

— Moder, henne hos de smaa Piger i Kouterhuis kommer Jesusbarnet selv — og de faar ham at se; han kommer og ligger i en Krybbe.

Moderen svarede kunstlet forundret med et langtrukkent:

— Saa . . .?

Veva blev staaende lidt og grundede.

— Mon det virkelig er sandt, Moder? Lyver de ikke, de to Pigebørn?

— Hvorfor skulde de dog lyve, Barn?

— Er det virkelig sandt, Moder? Kommer Jesusbarnet til de smaa Piger, naar de er rigtig artige?

— Ja, det gør han rigtignok!

— Moder, vedblev den lille Pige, hvorfor kommer Barnet saa ikke her og ligger i sin Krybbe?

Moderen maatte tænke sig lidt om.

— Ser du, Barn, sagde hun saa, i de fattige Huse gaar Jesusbarnet for det meste selv; der har Englene ikke alt det Arbejde med Juletræet, det kan nemlig ikke komme derind — Huset er for lille — og derfor kommer Jesusbarnet selv; men saa faar de fattige Børn hellerikke andet.

— Moder, jeg vilde ogsaa hellere have, at Jesusbarnet kom selv . . . det vilde jeg hellere have end et Juletræ . . .

— Ja, men nu er det for sent at sige noget til Englene om det; nu er de allerede paa Vej herned.

Atter stod den lille Pige tvivlraadig en Tid, og imens hang hendes Øjne ved den dejlige, tykke Vaffel med gul Skorpe, der laa i det aabne Jærn og var lige tilpas bagt . . . Bondekonen lagde den hen paa det Lag Hvedehalm, der laa spredt over Gulvet; saa heldte hun lidt Fedt ud over Jærnet, og en ny Skefuld Dej faldt spruttende og sydende ned i det aabne Jærn . . . Hele det store Køkken duftede af brunet Smør og bagt Dej. Moderen og Veva var alene der, og skønt Barnet havde længtes saa saare efter, at de skulde bage Vafler, havde hun nu pludselig tabt hele Lysten; hun saa ikke engang til Vaflerne, men lod dem ligge, hvor de laa. Hun gik først lidt rundt om Moderens Rok, pillede ved Kvasterne i hendes Forklæde og begyndte saa igen i sin blødeste og mest indsmigrende Tone:

— Lille Moder, jeg vilde saa gærne se Jesusbarnet engang . . . vi skal da hen i Kouterhuis og se ham, ikkesandt? Det maa jeg vel nok?

— Men Barn dog! Hvad tænker du paa! Det er altfor langt borte, og det er altfor mørkt, og hvad tror du, Englene siger, naar de ser, at du ikke er her hjemme?

Veva brød sig ikke længere om Englene.

— Aa hvad, Moder! Toontje kan jo gaa med, og vi gaar straks hjem igen.

— Nej, nej, Barn. Saasnart det bliver lyst, kan vi gaa derhen.

— Imorgen er Jesusbarnet borte, Moder.

Men Moderens »nej« stod fast. Og for at stille sin lille Pige tilfreds begyndte hun at opregne alle de dejlige Ting, der skulde hænge paa Juletræet . . . hun fortalte, at de skulde have Svinets Kød og Vaflerne til Aften, hun fortalte om Juleknuden, der skulde brænde paa Arnen, om Staldkarlen Naarden, der skulde fortælle om den skønne By Bethlehem, om Faarehyrden, der skulde synge sine allersmukkeste Sange . . . og om, at Manden med Stjærnen

og Rumlepotten vel sagtens kom, eller maaske de hellige tre Konger.

Men det hjalp ingenting; alt det var ikke, hvad lille Veva længtes og higede efter. Alt det kendte hun fra sidste Aar; en Time før havde det Øjeblik, da de skulde holde Juleaften, været det gladeste og største i hendes Liv — men nu var det forbi.

Hvor prægtigt havde hun ikke, endnu den foregaaende Aften, redet paa Faarehyrdens Knæ, mens han fortalte om den Rejse, de hellige tre Konger gjorde fra Østerland med deres Kamelhjord . . . og hvor hun havde hørt opmærksomt efter! Hun havde lyttet, til hun blev helt henrykt af det og saa det altsammen virkelig foregaa i sin egen, skjulte Verden.

Men nu havde hun lært en anden, en langt større Lykke at kende, og den blev hende nægtet! Nu vidste hun, at det alligevel var sandt, at det uhørte skulde ske, og nu blev Veva for Alvor misundelig paa de smaa Piger fra Kouterhuis, hvor Jesusbarnet skulde stige ned den Nat; og hun vilde gærne have givet alt, hvad hun ejede og havde ivente, for at faa Lov at blive en fattig, lille Pige og bo i et Hus, hvor det store Under ogsaa skulde ske!

Hun gik endnu lidt og puslede i Køkkenet, men saa kom de Piger, der havde gjort Stalden iorden; Staldkarlen og en anden Arbejder gik ud og ind, og Veva sneg sig ubemærket udenfor. Hun vilde grunde ... grunde over, hvordan det dog kunde gaa til, hvorledes det dog kunde være muligt, hvorfor hun ikke før havde vidst noget om det eller havde tænkt paa det, og over, hvad hun havde gjort, siden de andre Smaapiger blev saa langt mere begunstigede end hun ... og da hun havde grundet længe, troede hun. at hun havde fundet ud af det: det var, fordi hun var rig og var Husets Datter paa Heerenhof! Det var, fordi de andre Smaapiger var fattige — var Jesusbarnet maaske ikke ogsaa fattig, og søgte han ikke sine Legekammerater mellem de smaa, fattige Børn?! Det var hendes store Sorg og dog samtidig en Lindring — hun syntes, det var retfærdigt, og følte sig halvvejs trøstet i sin Ulykke — hun følte sig ydmyg og nærede en stor Beundring for de to sølle Pigebørn, der var saa langt mere begunstigede; og dog vilde hun søge et Middel til idetmindste at

opnaa lidt af det, hun længtes saa saare efter; naar jeg blot kunde komme derhen, tænkte hun; naar jeg blot kunde faa Lov at se ind paa Barnet igennem en Sprække eller en Revne!! . . . Hun gennemsøgte Staldene for at finde Faarehyrden og spørge ham tilraads, men han var ikke til at se paa hele Gaarden. Men saa kom hun til at tænke paa, at det var Søndag, saa Faarehyrden var inde i Landsbyen og kom maaske først tilbage henad Aften. Saa tog Veva overtværs, gik ud af Porten, slentrede hen til Isen hvor hendes lille Broder, Toontje endnu var paa Glidebanen, og raabte i sin kærligste Tone:

— Toontje, kom og lad os gaa en lille Tur; jeg har noget, jeg vil sige dig!

Toontje vilde hellere være blevet, hvor han var, for at lege, men hans Søster snakkede saa længe for ham, at han endelig lod sig overtale og gik med hende.

De vandrede langsomt henover Sneen, der knirkede af Frost; Veva lagde Armen og Sjalet over Toontjes Skulder for at holde ham godt varm, og saa begyndte hun at fortælle:

— Nu er du Sankt Josef, og jeg er Jomfru Maria, sagde hun, og vi kommer fra Jerusalem, og derhenne ligger Bethlehem, der skal vi hen . . . og saa pegede hun i Retning af Kouterhuis.

Toontje hørte efter og lod sig taalmodig føre med; men han kunde ikke blive klog paa, hvad hans Søster vilde, og hvorfor de ikke hellere skulde gaa hjem og spise sig en nybagt Vaffel. Imidlertid gik de videre, og Veva blev saa ivrig og fortalte med saa fast en Overbevisning, at Drengen tilsidst glemte sin egen Længsel og Sult og fik en Følelse af, at der virkelig skulde hænde noget etsteds her paa den flade, hvide Mark.

Og nu kunde de virkelig ogsaa skimte noget langt borte, og Veva vidste straks, hvad det var: hun genkendte Leentje og Trientje; de var ogsaa ude at gaa i Sneen! Det var den glædeligste Overraskelse, hun kunde faa.

— Skynd dig, lad os løbe hen til dem! Veva vilde vide, om Jesusbarnet allerede var kommen. De løb, men da Veva naaede hen til de to Pigebørn, kunde hun ikke faa et Ord frem, men stod

og snappede efter Vejret, enten det nu var paa Grund af Spændingen eller som Følge af, at hun havde løbet saa stærkt.

— Hvad, gaar I her endnu? fik hun endelig spurgt.

— Ja, vi gaar en Tur. Men I da?

— Og fryser I ikke? I har jo intet Overtøj paa.

— Jo lidt, svarede Leentje. Men vi gaar og leder efter Stjærnen!

Og nu faldt Trientje sin Søster i Talen for i fuldt Alvor at tilføje:

— Saasnart vi ser Stjærnen, er Jesusbarnet der!

Og nu begyndte Leentje at fortælle meget omhyggeligt og uden Hastværk, hvordan de var kommet hjem, og saa havde Meetje spurgt hende, om de allerede havde set Stjærnen. Aa, den Stjærne maatte de endelig gaa ud og lede efter! — Den Stjærne maa I gaa ud og møde, den er allerede paa Vej her til Huset. Og saa var de straks gaaet igen uden engang at faa noget at spise.

— Det er en stor, stor Stjærne! sagde Trientje og spilede sine store Øjne op.

Veva hørte om det som om et nyt Vidunder, der skulde ske, og hun var straks rede til at gaa med og hjælpe til at lede.

Nu undersøgte alle de tre Pigebørn tilligemed Toontje, der ogsaa begyndte at blive lidt nysgærrig, hele Himmelhvælvingen for etsteds at finde Stjærnen fra Bethlehem, og de gik ved Siden af hverandre i den Retning, som Leentje anviste, og spejdede hele Tiden op i Luften. Imens fortalte enhver af dem, hvad hun vidste om den vidunderlige Stjærne, der skulde vise de hellige tre Konger Vej til Bethlehems Stad, hvor Jesusbarnet kom til Verden. Hvor den var stor ... og hvor den dog blinkede med sine syv Straaler ...

Veva, der ellers holdt meget af at fortælle, foretrak nu at høre efter; hun følte sig lille overfor de to fattige Smaapiger, og hun tænkte paa, hvor langt hun stod under Leentje og Trientje; og nu forstod hun, at al den Herlighed, hun som det rige Bondebarn raadede over, ingenting var imod det, de to den Nat havde ivente. Aa, hvor gærne havde hun ikke byttet med dem og var

bleven fattig for at faa Lov at gaa med til Kouterhuis istedetfor hjem til Heerenhof! Men hun vidste hverken ud eller ind længere.

De to andre, Leentje og Trientje, var ligesaa bevægede som Veva og angste af Spænding. De gik uden at vide hvorhen og kiggede stadigvæk fremad og op i Luften. Hvert Øjeblik troede de, at Synet skulde vise sig; de ventede det som et grelt Lysskær, der pludselig vilde give sig til at skinne paa Himlen, som noget, der paa én Gang vilde begynde at glimte og oplyse hele Verden. Leentje og Trientje tvivlede ikke paa det, for Meetje havde jo sagt, at det var sikkert og vist. Veva turde ligesaa lidt tvivle paa det, for naar Leentje talte om det med saa fast en Overbevisning, maatte det vel ogsaa indtræffe. De kunde høre hverandres Stemmer skælve af Spænding; efterhaanden turde de ikke tale længere; de hviskede endnu nogle Ord til hverandre og tav tilsidst helt stille — for rundt omkring dem sivede Dæmringen hemmelighedsfuld ned, og de følte den vide Ensomhed som noget, der samtidig glædede dem og gjorde dem bange.

Toontjes Mund stod aaben af frygtsom Nysgærrighed; han var den yngste af de fire og den, der mindst var istand til at forstaa, hvad der skulde hænde. Drengen ventede ganske vist noget, men han vidste ikke rigtig, om han vilde blive glad over det eller bange for det; han følte sig ikke tryg sammen med Pigebørnene, og han turde alligevel ikke bede om Lov til at gaa hjem igen. Han mælede ikke et Ord.

Sneen knirkede under de fire Par Træsko; den hvide Flade fik et blaaligt Skær, og ude i det fjærne blev det graat. Til alle Sider var der intet andet at øjne end Luft og Sne. Vinden blæste koldt; det var som en bred Strøm, der som et isnende Aandepust stadig udgik fra én og samme Retning og til den anden Side fór bort henover den aabne Mark. Himlen var ensformig blaa højt oppe og blev mørkere nede ved Kimmingranden. Der var endnu ikke en eneste Stjærne at se. Men da de stadig blev ved at stirre, opstod der i den lysere Farve helt oppe i det øverste af Himmelhvælvingen noget, der lignede en svag Glitren, noget ligesom Gnistren af enkelte Prikker, der glimtede ligesom Glasstøv, ganske

ligesom det blinkede i Sneen, der laa omkring dem; histoppe saavelsom hernede var det, som om alting blev blødgjort under en ukendt Klarheds Glans.

Ja den Klarhed! Hvor den dog havde gjort dem bange! Og dog havde den kun varet et Øjeblik, og det var som en Skuffelse, da de istedetfor den vidunderlige Stjærne saa den skikkelige Maanes velkendte Ansigt. I al Stilhed var den kommen frem, bag en sort Klump af en Sky, der tegnede sig mørk imod Himlen, mørk som Mørket i en Skov. Nu laa Egnen badet i det dejligste Lys, og Sneen, som Pigebørnene gik henover, glinsede. Veva havde endnu aldrig saa tydeligt og saa pludseligt set Dagen vige for Natten — det var blevet Aften, førend hun vidste af det.

— Vi gaar for langt, ytrede hun med dæmpet Stemme og stansede, som om hun blev forskrækket og nu først lagde Mærke til, at de var gaaet vild her paa den vide Snemark.

— Kom, lad os gaa tilbage, foreslog Leentje.

Det var, da de vendte sig om, at det glade Budskab pludselig ramte dem allesammen som et Slag i Ansigtet, saa de som med én Mund udstødte et Skrig og raabte: Der er Stjærnen!

Der stod den højt oppe paa Himlen, og den havde vist sig netop i den Retning, hvor de var udgaaet fra! Den havde allerede staaet der, Gud ved hvor længe, for de havde gaaet og søgt efter den med Ryggen imod den! Altsaa maatte Jesusbarnet være der; han var allerede kommen!

Det var de Tanker, Stjærnen vakte hos dem. Glæden, Frygten, Fryden og den ængstelige Spænding overvældede Pigebørnene — de løb ikke, de hoppede og sprang ikke, de sagde ikke et Ord, ti de var grebne af Ærbødighed og Ærefrygt — de gik blot hurtigt af Frygt for at komme forsent, saaledes som Hyrderne engang gik, da Englene havde bragt dem Budskabet med deres Jubelraab: Hosiannah!

Deres store, klare Øjne stirrede stift paa den store, klare Stjærne, Stjærnen fra Bethlehem! Den store, klare Stjærne, der stod ganske alene i den uendelige, blaalige Luft, paa den uendelige, klare Himmel; den luede som en ren Klump levende Ild, der gnistrede og udsendte Straaler, som undertiden funklede frem.

Nu tænkte de ikke paa noget andet end Visheden for, at Barnet var kommet, og deres Længsel efter nu at komme hen og se det Vidunder, som de havde ventet paa. De gik lige hjemad, ganske vist forlegne, men med faste, ilsomme Skridt. De tænkte ikke et Øjeblik paa, at de maaske kunde gaa fejl af Vejen — for stod Stjærnen maaske ikke deroppe i Luften! Og hørte de ikke paa alle Sider rundt omkring sig noget hemmelighedsfuldt noget, som kunde ligne Suset af himmelske Væsner, der dalede ned paa bløde Vinger? Veva syntes hvert Øjeblik, at hun hørte Julesangen lyde ned fra Himlen. Hun skælvede over hele sin lille Krop, naar hun tænkte paa, hvad hun nu oplevede; hun skælvede, men hun følte sig ikke kold, for Henrykkelsen og Fryden gennemglødede hende — hun tænkte hverken paa sin Moder eller paa Hjemmet, men kun paa det, der nu skulde hænde, og hun løb med de andre Pigebørn uden engang længere at se sig om efter Toontje.

Saa stansede Leentje med et Ryk og pegede frem for sig.

— Se! sagde hun med lys og glad Stemme. Se der! . . . Det er vort Hus! Stjærnen staar lige ovenover vort Hus!

Hendes Udbrud jublede som en Hymne, der længe blev ved at give Genlyd og skælvende klang ud i Stilheden.

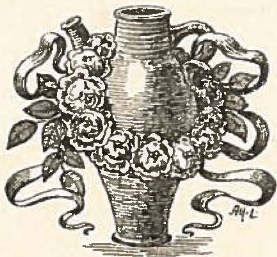
Børnene stod saa stille som Mus og stirrede; ja sandelig, den store, klare Stjærne stod højt oppe, men lige ovenover det lille, lave Bindingsværkshus, der laa som en enkelt Snedrive, lille og ensomt, hvidt paa den hvide Flade. I Maanelyset kunde man let skælne det, for ud gennem Vinduet skinnede der ogsaa et svagt Lys som en ny Stjærne, fin og lille.

De stod overvældede af dette nye Vidunder.

Aa haa haa! Nu var der ikke mere noget, der holdt dem tilbage; Pigebørnene løb, og det gjorde Toontje ogsaa — ligesaa stærkt de kunde. Men da de havde løbet en Stund, stod Veva stille — hun kunde eller turde ikke løbe med længere, hun følte sig uværdig, hun blev greben af en pludselig Angest, saa at Toontje selv stod og stirrede forundret paa hende. Havde hun ikke hørt noget? Lød der ikke en Røst, som bød hende stanse, og som holdt hende tilbage? . . . Var der ikke nogen, der kaldte hende ved Navn langt borte?

— Ve-va!!!? Var det en Stemme fra Himlen, der bød hende stanse og forbød hende at gaa længere med Leentje og Trientje? Hun stod og tænkte over det, da der langt ude i Mørket viste sig en sort Skikkelse ... den kom hurtigt nærmere, og i sin Angest skulde Barnet allerede til at løbe sin Vej, og Toontje blev ogsaa bange og greb sin Søster i Kjolen; men nu hørte hun tydeligt nogen raabe, og hun kendte ogsaa den Stemme, der kaldte. Det var virkelig Korøgteren, der kom løbende med Armene vidt aabne, som om han vilde holde Flygtningene tilbage.

— Her er de! Her har vi dem bægge to! Her!! raabte han sejrsstolt. Og ud af Mørket kom nu ogsaa Faarehyrden; han var ikke saa hurtig tilbens, saa han kunde ikke følge med. Toontje kendte straks den gamle Mand, og han blev glad, fordi han nu blev forløst fra den Angest, han havde følt overfor hin Trolddom — han løb henimod den trofaste Faarehyrde og greb hans Haand. Veva stod endnu forvirret og uden at vide, hvad hun vilde, som om hun var bleven vækket af en skøn Drøm; hun vidste, at nu var det forbi, at nu maatte hun gaa med hjem, og saa fik hun ikke Lov at se Jesusbarnet. For anden Gang saa hun de to smaa Piger fra Kouterhuis forsvinde, og hun blev greben af endnu dybere Vemod. I samme Øjeblik bed Kulden ogsaa i hende, og hun kom til at gyse over hele Kroppen. Det var, som om hele hendes Lykke var flygtet og alene kunde findes i Retning af det usle, lille Hus, som hun med Magt blev holdt tilbage fra; hun saa endnu en Gang op paa den vidunderlige Stjærne, der skinnede saa herligt, skønnere end i Julenatten ovenover Bethlehems Stald.

II.

eva lod sig villig føre med og traskede ved Siden af sin Broder mellem Faarehyrden og Korøgteren. Hun havde ikke Mod til at sige et eneste Ord om, hvad hun havde oplevet — hun talte hverken om Stjærnen eller om det lille Hus, hvor hun vidste, at Jesusbarnet var kommet . . . hun tænkte paa Leentjes og Trientjes store Lykke, og hun forstod kun altfor godt, at hendes egen Ulykke ikke stod til at lindre.

— Vi har søgt efter jer alle mulige Steder, og din Moder sidder og er ked af det, sagde Faarehyrden.

Toontje frygtede for at faa en daarlig Modtagelse, og han begyndte allerede nu at undskylde sig.

— Vi var bare ude at gaa en lille Tur, sagde Drengen, og Veva vilde ikke hjem endnu . . . og saa trippede han rask afsted for at følge med den voksne Mand og hurtig naa hjem. Veva sagde ingenting, men Tænderne klaprede i Munden paa hende, skønt hun var helt indpakket i sit tykke Sjal.

— I kunde let have gaaet vild og være blevet forkølede, der er ikke noget saa farligt som Sne, formanede Faarehyrden; det er allerede Aften, og hvem skulde I træffe her, som I kunde spørge om Vej . . . ?

Lidt længere fremme mødte de endnu en af Gaardens Dag-

lejere, han var ogsaa sendt ud for at lede efter dem. Og i den store Port saa de Faderen staa paa Udkig.

— Vi har dem her! raabte Korøgteren langt borte fra hen til Gaardmanden; og da denne havde set, at alting var iorden, gik han straks indenfor uden at vente, til de forvildede Flygtninge kom.

Veva og Toontje fik mod al Forventning næsten ingen Skænd — Moderen var snarere glad end vred over, at Børnene var fundne og var uskadte.

— Naa, der har vi nok Nattevandrerne! raabte hun dem højt imøde. Skynd jer nu her hen til Ilden! I er vel helt stive af Kulde?! Hvorfor i Alverden løber I saadan omkring ved Aftentide? Vi har ventet paa jer med Maden, endda det er Juleaften!

Veva vidste ikke selv, hvorledes det var fat med hende; den uventede, gode Modtagelse gjorde hende endnu mere sørgmodig; nu følte hun sig overbevist om, at hun alligevel ikke havde gjort noget ondt, derfor blev hun endnu mere ked af, at hun var gaaet glip af den herlige Lejlighed og ikke havde fulgt Leentje og Trientje videre — saa kunde hun nu have staaet ved Siden af Jesusbarnet istedetfor at sidde her i Køkkenet!

Hun stod og varmede sig. Juleknuden laa paa Ilden, og hele den store Skorsten blev oplyst af de dansende Flammer, der gjorde hele Køkkenet saa hedt som en Bagerovn. Alle Folkene sad allerede samlede ved det store Bord langs Væggen; der duftede af Flæskesteg og Bagværk. Nu, da al Uroen var forbi, klang Pigernes skingrende Stemmer atter højt over Mandfolkenes mere dumpe Brummen og mere dæmpede Mumlen.

Nu blussede Vevas Kinder, og over hele sit Legeme følte hun den velgørende Virkning af den gode Varme; men hun brød sig sletikke om, hvad hun saa og hørte, hun blev ved at sidde fordybet i sine egne Tanker og surmule. Under den megen Travlhed og Røre blev der ikke lagt videre Mærke til det. De to Børn blev anbragte ved Bordet imellem Folkene, og straks derefter blev de Retter, der var lavede af Svinekødet, sat frem én efter én.

Husbonden og den unge Forpagterske sad i Midten lige overfor hinanden og alle Folkene paa bægge Sider af dem — baade Husets gamle Tjenestefolk og de ældre og yngre Daglejere, faste

Folk, der havde slidt og slæbt i Sommertiden, og som nu tilbragte Vinteren i Laden og Stalden; de sad i deres Søndagsklæder, foroverbøjede, med krumme Rygge, hver paa sin Plads, gjorde sig rigtig tilgode og tog dygtig til sig af den dejlige Julemad. Pigerne havde nok at bestille med at være til Tjeneste, hvor de graadige Spisere kaldte paa dem, eller hvor de saa, at der manglede noget. Treze alene fik Lov at sidde i Fred og Ro og spise sammen med de andre, fordi hun var gammel og udtjent og hele sit Liv igennem havde slidt og slæbt der paa Gaarden; nu blev hun æret og anset som en, der nød sin velfortjente Hvile der i Huset. Hun snakkede ivrigt med Veva, der sad ved Siden af hende og ikke lod til at have nogen rigtig Madlyst.

— Hvorfor spiser du ikke? spurgte Husmoderen, der nu først lagde Mærke til det; du sidder, ligesom du var faldet ned fra Maanen! Det er, som om du hørte hjemme helt andre Steder. Nu fyldtes Vevas Øjne med Taarer, som hun ikke længere kunde holde tilbage.

— Hvad er det? Hvad fejler hun? blev der spurgt fra alle Sider. Hvad er der sket? Men den gamle Pige, Treze, lagde Armen om sin egen lille Tøs:

— Det er, fordi hun længes efter Juletræet, Madmoder, glattede hun over det, det fortager sig nok.

Forpagtersken kiggede ned langs de spisendes Rækker efter Toontje, men Drengen sad under Faarehyrdens Varetægt, højrød i Ansigtet, og gjorde, hvad han kunde. Han var ved at gnave et Svineribben, saa Fedtet løb ned ad Fingrene paa ham, og hele hans Hage skinnede af det. Han glædede sig rigtig ved Julemaaltidet!

Da Skaalen med stuvede Grisetæer og Øren var tømt, kom Turen til Vaflerne, de store Vafler; der blev opvarmet en fire, fem Stykker ad Gangen, saa at de kom paa Bordet skoldende hede og med brune Skorper; saa fyldte de Fordybningerne med frisk Smør, lagde Vaflerne dobbelt og lod dem glide blødt ned, mens de knasede mellem Tænderne.

Efter Maaltidet blev Stolene atter satte i Kres omkring Arnen, for at man kunde have den Glæde at se paa Juleknuden. Det var

en vældig stor Rodende af en Poppel, en tung, sort Klump, som de slikkende Flammer spillede omkring, og hvorfra de sprudende Gnister fløj højt op i Skorstenen.

Festbaalet var Aftenens Glanspunkt — det skete kun én Gang om Aaret, at der var saadan en Overflod af Brænde paa Arnen, og derfor var det ogsaa dobbelt behageligt at føle Heden saa stærk paa Skinnebenene, at man gentagne Gange maatte gøre Kresen større, fordi man ikke længere kunde holde ud at sidde saa nær ved Ilden.

— Julesknuden er noget, man skal se paa Afstand, sagde Korøgteren.

Hele Forsamlingen sad altsaa i en Halvkres, snakkede hyggeligt sammen og stirrede ind i Ilden; kun de ældste Karle blev siddende ved Bordet henne under Lampen og fik sig et Slag Kort.

Mens de allesammen rejste sig og flyttede omkring med Stolene, havde Veva endnu en Gang vovet sig hen til Moderen og havde hviskende spurgt, om hun alligevel ikke maatte gaa hen og se, at Jesusbarnet var kommet i Kouterhuis! ...

Men Moderen havde set paa Veva med en forundret Mine, der var Svar nok, saa at Pigebarnet selv kunde indse, at det var umuligt, at det ikke kunde lade sig gøre; og derfor hengav hun sig i sin Skæbne, men stirrede bedrøvet ned mod Gulvet.

— Nu er Englene ogsaa allerede paa Vej hertil med Juletræet — saa nu vil du da vel ikke gaa hjemmefra? spurgte Forpagtersken sin Datter.

Men Veva brød sig ikke om Juletræet, og nu vilde eller kunde hun ikke være glad ligesom alle de andre. Moderen havde imidlertid for travlt og havde selv formeget at tænke paa, til at hun kunde høre efter Børnegriller; og mens Toontje allerede var kommen op paa Faarehyrdens Knæ og hørte paa Fortællingen om »Barnemordet i Bethlehem,« mens Tobaksrøgen drev som en Sky igennem Rummet, og mens de alle i deres løsslupne Glæde gjorde Løjer og snakkede op, sad den lille Pige nedslaaet i den mest afsides Krog ved det lange Bord ganske alene. Hænderne laa i hendes Skød, og hun stirrede hen i den fjærneste Krog af Køk-

kenet. Der sad hun og tænkte over, hvor glade de nu maatte være henne i det fattige Hus ... og den ene Taare efter den anden faldt fra hendes glinsende Øjne. Moderen saa det godt, men hun lod, som om hun ikke lagde Mærke til det, og da Faderen spurgte:

— Hvad græder Barnet for? svarede hun kort:

— Børnegriller! Hun har hittet paa, at hun vil over Stok og Sten, i Sne og Kulde hen til Kouterhuis nu med det samme!

— Hahaha! lo Faderen og forlangte ingen yderligere Forklaring.

Pigerne lod ogsaa Barnet sidde for sig selv; de tiltalte hende kun hemmeligt eller med skjulte Tegn, ti de vidste, at Forpagtersken ikke vilde vide af noget »Surmuleri« hos Børnene. Veva fik altsaa Lov at sidde ene hele Aftenen.

Det var allerede blevet sent, og Julefesten var i fuld Gang, da man hørte Træskoklapren paa Brostenene udenfor Huset, og da der blev tudet i et Horn, saa det gav Genlyd over hele Gaarden. Der var nogen, som ruskede i Dørklinken. Nu kom de, der støjede, puffedes og stødtes, ind igennem Gangen; og pludselig gik Døren ind til Køkkenet op, og de hellige tre Konger traadte ind. De var pragtfuldt udstyrede: Kaspar havde en gylden Krone ovenpaa sin Hørparyk og et langt, hvidt Skæg, der tegnede sig skarpt imod den side, mørke Kappe; Melchior var helt hvidklædt og bar en stor Stjærne, som han drejede rundt paa en Stok; Balthasar, den mærkeligste af dem alle, stod med et Ansigt saa sort som en Gryde og med skinnende hvide Øjne og Tænder; han var klædt i lutter Dyreskind, ved hans Side hang Kohornet, og i Haanden havde han Rumlepotten.

De stillede sig alle tre med alvorlige Miner paa Plads ved Siden af hverandre; som rigtige Konger rynkede de Øjenbrynene for at se barske ud, og paa et givet Tegn begyndte de samtidig paa deres Sang. I Takt med Rumlepotten, der brummede med, og den drejende Stjærne sang de:

Her kommer vi dragende med vor Stjærne
— Aa haa haa, singsalia —
vi søger Herre Jesus, ham fandt vi saa gærne.
— Aa haa haa saa saa! —

Vi indfandt os hos Kong Herodes før,
og Kongen kom selv og aabned sin Dør.
— Aa haa haa singsalia! —

Herodes han sagde saa svigefuld:
— Den yngste af jer er saa sort som Kul!
— Aa haa haa saa saa singsalia! —

Selv om han er sort, er han kendt, den Mand,
for han er Konge af Østerland.
— Aa haa haa saa saa! —

Til Bjærgets Top har vi maattet gaa,
der saa vi vor Stjærne helt stille staa.
— Aa haa haa saa saa singsalia! —

O Stjærne, du maa ej saa stille staa,
men du maa med os til Bethlehem gaa.
— Aa haa haa saa saa! —

Til Bethlehem ind i den skønne Stad,
hvor Maria med Jesusbarnet sad.
— Aa haa haa saa saa singsalia! —

Det lille Barn og den store Gud . . .
et glædeligt Nytaar det give os Gud!
— Aa haa haa singsalia! —

Da Sangens sidste Ord havde lydt, mildnedes de strænge Kongers Træk pludselig, de tre Karle saa smilende paa hverandre, det lod til, at de forundrede sig over sig selv, de var samtidig stolte og undselige, de begyndte at tvivle paa deres kongelige Værdighed. De stirrede omkring paa alle Gæsterne, der først nu lod til at lægge Mærke til dem og genkende dem som gamle Naboer. De gik nærmere hen til Bordet, hvor de tre store Glas »Gammel

klar Snaps« allerede stod skænkede. De klinkede med hverandre, ønskede glædelig Jul i Stuen, og uden at lade sig nøde skyllede de i ét Drag den gode Drik ned. Pigen skænkede tre Gange Glassene fulde igen, og da Kongerne fra Østerland saa, staaende ret op og ned, endnu havde spist nogle Vafler, gik de, som de var kommet. Deres brede Rygge og høje Skikkelser forsvandt i den mørke Gang. Udenfor hørte man deres tunge Skridt, da de gik bort, og deres høje Stemmer sang Ordene til en anden Sang:

De hellige tre Konger fra fjærne Land drog ud
og søgte offervilligt vor Herre og vor Gud.
De ofred Guld og Myrrha og knæled ydmygt ned
for Barnet, der var Ophav til Verdens Herlighed!
— Kyrie eleison! —

I al den Tid, de hellige tre Konger var i Køkkenet, havde Veva ikke haft Øjnene fra dem. Alligevel syntes hun ikke rigtig godt om de tre Fyre, for hun havde en Følelse af, at de ikke var »ægte.« De havde slugt Vaflerne saa graadigt, at Kinderne svulmede paa dem, mens de spiste, og de havde stukket Snapsene ud ligesom de Kvægprangere, der kom og handlede med hendes Fader. Kongerne var hende for barske og deres Væsen for plumpt, og hun vilde altid betragte dem som tre Fyre, hun maatte være bange for. Det eneste, der havde tiltalt Pigebarnet, var den Sang, de havde sunget. Den, syntes hun, maatte stamme langvejs fra, og hun havde ikke ladet et eneste Ord af den gaa tabt. Det sad hun og tænkte over nu . . . hendes Blik var rettet imod Lysskæret under Lampeskærmen, og stadig gik hendes Tanker hen til hint andet Lysskær, til Krybben, hvor Barnet laa paa et Leje af Straa mellem Oksen og Æslet og omgivet af Englene.

Efterhaanden blev hun vækket af sine Grublerier af den anden Sang, som den gamle Pige, Treze nu begyndte paa. Den bragte Veva et nyt Syn, for den klang helt underlig og gammeldags:

Nu kommer Aftenstjærnen nær,
som fra det fjærne skinned her.
Hun gjorde vel!
Visse lulle, visse lel.
Jesus talte smukt Maria til.

Med revnede Mure Huset stod,
hvor Jesus Kristus sig føde lod.
Hun gjorde vel!

Saa satte hun Barnet paa sit Skød
og kyssed ham paa hans Mund saa rød.
Han var saa sød.

Saa satte hun Barnet paa sit Knæ.
Hun sagde: Stor Ære skal eder ske.
Hun gjorde vel.

Den Moder beredte sin Dreng et Bad.
Hvor yndigt dog Barnet i det sad.
Visse lulle, visse lel!

Med bægge Hænder tjatted han
og sprøjted ud over Karret Vand.
Hun gjorde vel.

Og Oksen saavelsom Æslet der,
de tilbad Drengen, der var saa kær.
Hun gjorde vel.
Visse lulle, visse lel!

Veva blev helt forskrækket, da Stemmen tav; det var, som om den Stilhed, der indtraadte, slukkede det vidunderlige Lysskær, som hun havde stirret ind i, og hvori hun havde set Vidunderet. Nu faldt hendes Øjne paa den gamle, graahaarede Faarehyrde,

der sad i sine egne Tanker og stirrede mørkt ind i Ilden — han lignede meget Sankt Josef, tænkte Veva. Toontje havde længe lyttet til og siddet stille; nu blev han utaalmodig og løb rundt og spurgte dem allesammen, om de ikke snart skulde ind til Juletræet.

Men Veva blev siddende og lod ikke til at bryde sig om, hvad der foregik omkring hende. Af og til saa hun et Ansigt, der vendte sig om imod hende for at trøste hende; det var en Karl eller en Pige, som gærne vilde oplive Barnet lidt. Tilsidst kunde gamle Treze ikke holde ud at se paa det længere; og hun turde skride ind, fordi hun var gammel, saa hun kom endnu en Gang hen og spurgte Barnet, hvad der var ivejen.

Veva havde forlængst sagt den gamle Pige, hvad hun længtes efter og sørgede over, og Barnet havde allerede lagt Mærke til, at Treze i al Stilhed talte indtrængende til Moderen og bad hende om at lade den lille Pige faa sin Vilje.

Nu kom hun igen hen til Veva, greb hende i Armen og sagde beroligende til hende:

— Saa, saa, lille Veva, sæt dig nu hen til os andre. Naar du vil tie stille, saa skal vi to, du og jeg, gaa hen og se paa Jesusbarnet; men du maa vente, du maa lade som ingenting, til alle de andre er gaaet!

Veva saa forundret, halvt vantro paa den skikkelige, gamle Treze; hun frygtede for, at de vilde narre hende, eller at det bare var noget, de sagde for at berolige hende; men da Pigen blev ved at nøde hende, gik hun dog nærmere hen til de andre.

— Er det virkelig sandt? Skal vi derhen?

Saa pludselig gik Døren op ind til den fineste Stue, og der stod det dejlige Juletræ og prangede med mange straalende Lys. Midt i det store Værelse, mellem Himmelsengen og det tunge egetræs Skab stod det levende, grønne Grantræ med vidt spredte Grene, bredt forneden og spidst tilløbende op imod Toppen — fuldt af Lys, Baand, rødmossede Æbler, forgyldte Nødder, Klokker, brogede Smaating og raslende Legetøj, der glimtede paa Baggrund af de strittende, mørkegrønne Grannaale.

Der lød et højt Forundringsskrig, da det hellige Træ kom tilsyne. De var allesammen sprunget op; i uvilkaarlig Bevægelse

greb de hverandre i Hænderne, og Veva følte sig trukket med — de sluttede Kres og begyndte at danse rundt omkring det smukke Træ. Da de endelig stansede, stod Pigebarnet og smilede gennem Taarer; hun vidste ikke rigtig, om hun skulde være glad eller bedrøvet.

Der stod Træet, og ingen turde røre ved det. Der gik en lang Tid, hvor de allesammen stod og beundrede det og opregnede alt det, der hang paa Grenene, viste det til hverandre og gik rundt omkring Træet for at se det fra alle Sider.

Forpagteren og hans Kone samt de ældste Tjenestefolk holdt sig udenfor alt det; de stod i Døraabningen for at lade de unge Mennesker have god Plads og for paa Afstand at tage Del i Glæden.

Især den unge Kone frydede sig og var glad over at se, hvor lystige Børnene var. Hun havde slidt og slæbt for at faa det altsammen færdigt, og hun havde glædet sig næsten ligesaa meget dertil som Børnene selv. Nu, da Øjeblikket var kommet, syntes hun, det var saa fattigt, at der kun var to Børn, og hun tænkte paa, hvor langt morsommere det vilde have været, hvis hun havde haft en Flok paa seks eller otte til at løbe rundt om Træet! Og nu blev hun ogsaa lidt ked af, at det gik saa daarligt med Veva den Aften, at det var umuligt at tilfredsstille den lille Pige, og at hun midt i hele Glæden vedblev at være saa bedrøvet for den Barnegrilles Skyld. Fra først af havde hun ikke brudt sig videre om det, hun havde troet, at det snart vilde gaa over; hun havde holdt sig stiv af Ærgrelse over, at det nu saa ud til, at hele Glæden skulde udeblive for saadan en Ubetydeligheds Skyld. I Feststemningen og Travlheden havde hun selv næsten glemt det hele; men undertiden trykkede det hende som en Bebrejdelse, at hun trods alle sine Anstrængelser og trods alt det, hun havde gjort, dog ikke havde skaffet sit Barn en glad Time. Nu kom den tossede Ide og ødelagde alt det, hun havde glædet sig til! Det bragte hende i daarligt Lune; hun blev gnaven og vred paa sit Barn, men hun turde alligevel ikke lade sig mærke med det, ti med alt det følte hun noget, der lignede Beundring for denne sælsomme Attraa hos saadan en lille Pige, og hun vidste meget godt, at der

var noget særligt ved den stille og tavse Veva, noget, som hun ikke selv forstod.

Men hun vilde dog ikke give efter for den taabelige Grille, det undsaa hun sig ved overfor sin Mand og Folkene paa Gaarden — de vilde sikkert finde det latterligt, at hun saadan lod sig lede af sit Barn.

Og alligevel blev Bebrejdelsen ved at pine hende, og skønt hun lod, som om hun var travlt beskæftiget, ødelagde den helt den Glæde, hun paa Forhaand havde følt, og den Fornøjelse, hun havde gjort saameget for at opnaa paa Juleaften — hun blev ved at tænke paa Kouterhuis der langt borte og paa det Julebarn, der ventedes.

Det var intet Under, og det var med Rette, ti den rige Forpagterske paa Heerenhof vidste og huskede kun altfor godt, at Meetje Moeie, den udslidte, fattige Bedstemoder, nogle Dage iforvejen i al Stilhed havde været hos hende for at tale om den Nød, der var paafærde hos Datteren, som ved Juletid ventede det syvende Barn. Meetje havde hverken spurgt eller tigget, men selve Meddelelsen om Nyheden lød allerede som en barsk Klage, og det var nok for Forpagtersken, der vidste, at Meetje Moeie i tresindstyve Aar itræk havde hjulpet med til at luge og ruske Hørren der paa Gaarden og tillige om Sommeren havde arbejdet i Roemarken og havde bundet Høsten i Neg! Hun havde slidt sig krum og skæv derved. Forpagtersken vidste ogsaa meget godt, at Manden i Kouterhuis, der om Vinteren blev ved sin Væv, ogsaa om Sommeren kom og gjorde det haardeste Arbejde paa Gaarden; ja Konen selv gik hjemmefra og lod Børnene gaa for Lud og koldt Vand for at tjene en Dagløn der paa Gaarden; og naar Børnene først voksede til, fik de nok ogsaa snart Arbejde der og blev anvendte i Stalden og paa Marken . . : de stakkels Djævle med stor Tæring og ringe Næring havde det drøjt, især om Vinteren, og for det meste led de Nød.

Ærgrelsen over Barnets Sorg og tossede Griller og Tanken paa den gamle, udslidte Kone, der endnu stedse maatte slide og slæbe, og som nu, efter først at have opfødt sine egne Børn, lagde sig i Selen for sin Søns — de to Ting vendte og drejede Forpag-

tersken i sine Tanker og kæmpede med dem, saa at hun gik glip af hele Glæden ved den dejlige Aften og sletikke mere havde nogen Fornøjelse af sin egen Velstand. Det ærgrede hende, at hun ikke tidligere havde tænkt paa at sende lidt Hjælp til de fattige Stakler, og hun tænkte paa de sølle Smaabørn, der sikkert ikke fik nogen glad Juleaften!

Og nu kom tilmed gamle Treze og tiggede og plagede hende om endelig at lade Barnet faa sin Vilje.

— De kan jo se, at hun nu engang har sat sig det i Hovedet, og hvad kan det gøre? ytrede det gamle Tyende.

Forpagtersken vaklede; nu betragtede hun det ikke længere som en Umulighed, og hun følte allerede paa Forhaand, hvilken Glæde hun vilde faa af at stille sin eneste Datter tilfreds.

Men hvad der tilskyndede og opildnede hende endnu mere, det var den Tanke, at hun selv vilde blive helt glad og lykkelig, hvis hun nu gjorde sin Forsømmelse god igen, hvis hun nu ogsaa engang gjorde en god Gærning og hjalp de fattige Mennesker, der før havde gjort saameget for hende. Det blev afgørende for hende. Hun forestillede sig og nød dobbelt Glæden over den dobbelte Overraskelse, hvormed hun samtidig vilde gøre sit Barn og de fattige Stympere glade.

— De har vel knap nok en Stump Linned i Huset til at svøbe det nyfødte Barn i, tænkte hun; og her har jeg jo endnu alt det liggende, som vi i sin Tid har brugt til Toontje!

Forpagtersken havde næppe taget sin Beslutning, førend den glade Forudfølelse gennemrislede hende som en usigelig Fryd, fordi hun vilde tilfredsstille sig selv. Hun tænkte ikke mere paa, at det vilde være flovt; hun brød sig ikke længere om, at hun undsaa sig for sin Mand, og at det vilde vække Opsigt mellem Folkene.

I Forbigaaende hviskede hun nogle Ord ind i Øret paa Treze, og den gamle Pige lod sig det ikke sige to Gange — hun forsvandt ind i Stuen ved Siden af, uden at nogen lagde Mærke til det. Hun kendte hele Huset ud og ind; hun vidste til Punkt og Prikke, hvor alting laa gemt, som om det var hendes eget, for hun havde jo tjent der hele sit Liv og kunde hele Husholdningen udenad. Hun

behøvede følgelig ikke at gaa ret mange Skridt for at finde, hvad hun skulde bruge, og da hun gjorde det med Glæde, og da det var en god Gærning, vilde hun gøre det ordenligt.

— Nu gaar det nok! mumlede hun imellem Tænderne, og da hun havde knyttet de to store Pakker Linned og Børneklæder og Svøb, blæste hun det Lys ud, hun havde set ved, og viste sig atter inde imellem Folkene.

Imidlertid havde Forpagtersken i et Anfald af overstrømmende Glæde taget sin Datter under Armene, sat hende paa sit Skød og med et Blik paa Juletræet sagt:

— Naa, Veva, hvad siger du saa? Er du stadigvæk bedrøvet? Sikke dejlige Sager! Har Englene fra Himlen ikke gjort deres Ting godt?

Veva nikkede stille og tilfreds.

— Jo, Moder, svarede hun, men jeg vilde alligevel hellere have Jesusbarnet at se.

— Ti nu stille, hviskede Moderen . . . naar alle de andre er borte, gaar Treze og jeg over og ser Barnet, og saa skal du faa Lov at gaa med!

Det gav et Sæt i Veva; hun turde ikke rigtig tro paa det.

— Er det virkelig sandt, Moder? !

Moderen nikkede, og saa kyssede hun Barnet bag Øret og satte hende ned paa Gulvet igen. Fra det Øjeblik af vidste Veva sletikke længere, hvad der hændte; hun følte ikke mere Jorden under Fødderne paa sig, og hun saa vantro paa alt og alle omkring sig for at blive sikker paa, at det var rigtigt, hvad hun havde hørt.

Nu var Folkene fordelte paa to Steder. Nogle stod endnu i den fine Stue omkring det klart oplyste Juletræ, andre var atter gaaet ud foran Ilden i Køkkenet; men endnu satte ingen af dem sig ned, ti de begyndte saa smaat at tænke paa at gaa til Julemesse.

Forpagtersken gik ogsaa sin Vej, for at gøre sig færdig, sagde hun; hun gik ind i Sovekammeret, hvor hun fandt de to store Pakker, som Treze havde gjort istand. Saa søgte hun nogle Klædningsstykker frem fra et Skab, gennemrodede Kister og Skuffer og

stak det altsammen ind og pressede det sammen, til der ikke kunde være mere.

— Juledag er en meget passende Dag til at hjælpe andre og gøre en god Gærning paa, mumlede hun.

— Ja, der sagde I et sandt Ord, Madmoder, stønnede den gamle Pige, der paa sine Strømpefødder havde arbejdet sig op ad Trapperne; hendes tandløse Kæber klaprede imod hinanden af Anstrængelse, mens hun talte.

— Du kan ikke slæbe alt det alene, jeg skal nok tage noget af det.

— At I virkelig vil det! Ikke for Hjælpens Skyld . . . men at I virkelig vil gaa med over til de fattige Mennesker; I bliver saa velkommen som en Guds Engel!

— Ja, vist gaar jeg med, Treze.

— Gud lønne jer for det, Madmoder, svarede Pigen blidt. Saa gik de nedenunder, og der lod de Pakkerne staa — de havde aftalt iforvejen, at Treze skulde smugle Sagerne ud, uden at Folkene fik det at vide, for at ingen skulde blive misundelige.

Bonden og hans Folk stod færdige, og nu gik de samlede ad Landsbyen til.

I den fine Stue laa Toontje og sov med Hovedet paa en Stol; i den ene Haand havde han et stort Æble, og den anden var fuld af forgyldte Nødder.

En af Pigerne tog Drengen, som han laa, og bar ham ind iseng.

Veva vaklede endnu stedse mellem Haab og Frygt; hun stod og ventede for at se, om det var Moderens Alvor, og nysgærrig efter at faa at vide, hvad der nu skulde ske. Hun troede endnu stadigvæk, at de holdt hende for Nar for at faa hende iseng uden altfor meget Vrøvl, og hun forudsaa, at Moderen ubemærket vilde forsvinde og overlade hende til en af Pigerne. Barnet syntes, at der nu pludselig var blevet saa underligt stille i det store, tomme Køkken, nu da alle Folkene gik deres Vej — og Ventetiden blev saa ængstelig lang for hende.

Men nu, da den ene Pige var ovenpaa med Toontje, og da de andre, der skulde blive hjemme, gik en Runde gennem Staldene

og over Gaarden, benyttede gamle Treze Lejligheden til at hente Pakkerne ned og bære dem ud i Gangen foran Gadedøren. Imidlertid sneg Forpagtersken sig ud i Hættekaabe og med sin bedste Hue paa Hovedet.

— Skynd dig og tag dine Træsko og dit Sjal paa, vi skal til Julemesse, sagde hun til Veva, saa højt, at Pigen kunde høre det ovenpaa. Barnet forstod Knebet; nu følte hun sig sikker, og paa et Øjeblik var hun færdig.

Treze gjorde Tegn til den lille Pige om, at hun skulde gaa iforvejen med hende; Moderen indhentede dem nok.

— Nu gaar vi, Marie! Pas nu godt paa Gaarden og sørg for, at Kaffen er varm!

Og uden at vente paa Svar fra Pigen trak Forpagtersken Gadedøren i efter sig.

III.

OVER hele den store Flade, saa langt Øjet rakte, laa Sneen og glitrede i Maaneskinnet.

Det første, Veva gjorde, var at kigge op i Luften for at genfinde den store Stjærne, og hun fortalte ivrig Treze om, at hun havde set den staa lige bagved det lille Hus, hvor Jesusbarnet var blevet født.

Men nu var det noget helt andet: alle Himlens Stjærner var tændte! Hele den mørkeblaa Himmel vrimlede af Stjærner; store og smaa, alle imellem hverandre og tæt ved Siden af hverandre sad de og funklede og tindrede som skælvende Ildprikker, som lokkende Øjne, der idelig glippede og blinkede. Og der, lige midt imellem dem, svømmede den skønne, runde Fuldmaane, som kastede et Sølvskær over hele Verden og fik den hvide Sne til at glinse overalt, hvor man saa hen. Vinden havde lagt sig, og Natten var ganske stille. Sneen knitrede og peb for hvert Skridt, og det frøs saa stærkt, at den laa som blødt Mel, der støvede under deres Fødder.

Nu ved Nattetide syntes Veva, at der var endnu langt mere tomt og stille, end der havde været tidligere paa Aftenen. Det ængstede og glædede hende paa samme Tid, naar hun tænkte paa, at det nu var Nat, den rigtige, hellige Julenat, og at de var

paa Vej for at se Jesusbarnet — det var altfor overvældende, til at hun kunde tro det. Hun travede afsted mellem Treze og Moderen — det var det eneste, der gav hende Vished for, at det ikke var i Drømme, hun gik herude paa denne snedækte Mark. Ja, saa var der jo ganske vist Kulden! Den bidende Kulde, den tog sandelig fat overalt, hvor den fandt Hud at virke paa, og den sved, saa det gjorde ondt i hele den lille Piges Krop. Hjemme ved Arnen havde der været saa varmt, at nu kunde hun næsten ikke holde det ud herude — saa stor var Forskellen. Men da Moderen hørte, at Tænderne klaprede i Munden paa hende, bredte hun sin Kaabe ud over den lille Piges Hovede, og nu havde Veva det rigtig godt; hun gik ligesom inde i et lille Kapel, ganske vist i Mørke, men hvor var der dog varmt og dejligt! Nu vidste hun ikke længere selv, om hun gik fremad eller marsjerede paa Stedet, hun lod sig bare føre med; hun holdt Moderen i Haanden og gik og drømte om sin usigelig store Lykke.

Forpagtersken og hendes Pige snakkede sagte med hinanden, men Veva hørte ikke efter, hvad de sagde, ti hun var fordybet i sine egne Tanker.

En Stund efter aabnede Veva en Split i Kaaben, og da hun med det ene Øje kiggede ud igennem den, saa hun foran sig den gamle Pige, Treze, der med sine Pakker paa Armen og med vidt aaben Kaabe lignede en vandrende Høstak. Men Veva vovede ogsaa at se med det andet Øje for at kunne søge ud i det fjærne, og sandelig:

— Se, Moder! raabte Pigebarnet. Kan du se? Der brænder Lys endnu! Der er det!!

— Ja, der ligger Kouterhuis; vi er der straks ... men hvad vil du nu sige til Barnet?

Veva vidste ikke, hvad hun skulde svare; hun havde aldrig tænkt paa at sige noget til ham — det turde hun rigtignok ikke vove — hun længtes kun efter at faa Lov til i al Stilhed at se paa ham.

— Jeg ser bare paa ham, Moder, sagde hun saa.

— Men har du sletikke noget at bede ham om? Det var da flovt.

Veva tænkte over Sagen, men hun kunde ikke bekvemme sig til at gøre mere end at se paa det guddommelige Barn. Hun var saa opfyldt af Ærbødighed for det, hun skulde have at se, og hun skattede den Gunstbevisning saa højt, at ingen anden Attraa kunde finde Rum i hendes Hjærte. Hun følte sig simpelthen som den ringeste blandt de Hyrdinder, der, opfyldte af salig Fryd, men også af Frygt, sagte nærmede sig og knælede ned og næppe nok vovede at se op paa ham, der lige fra Himlen var stegen ned til Jorden. Hun kunde ikke forestille sig andet, end at hun var paa Vej hen til Barnet for at tilbede det, og deri laa hele hendes store Lykke. Men nu kom Moderen med et Forslag, der var en ny Overraskelse for hende, saasnart hun hørte det:

— Du maa bede Jesusbarnet om at komme hjem paa Gaarden til os ad Aare, sagde Moder.

Aa ja, det havde hun ikke tænkt paa! Det var en udmærket Lejlighed til at udbede sig den Gunst til næste Aar.

— Ja, gid det var saa vel! sagde Treze.

Ingen af de tre talte mere; det var, som om de alle blev tavse af Ærefrygt, fordi de nærmede sig Huset. Det Lys, de havde set straale saa langt borte, var nu lige ved; og sandelig, de sagtnede alle tre deres Skridt og tav for ikke at bryde Freden, ti her var endnu mere stille end selv midt ude paa Marken, hvor der ikke fandtes et levende Væsen. Ved Døren tøvede de endnu lidt, førend Treze ganske sagte bankede paa Vinduet med Knoen og med Ansigtet trykket op imod Revnen hviskede:

— Luk op, Meetje. Det er Treze. Jeg kommer i godt Selskab. . . .

Veva turde næsten ikke trække Vejret, saa betaget og undselig var hun. Hun var fremdeles bange for, at hendes Haab i sidste Øjeblik skulde glippe, at de ikke skulde faa Lov at komme indenfor, eller at de ikke skulde faa Barnet at se, eller at det maaske allerede var borte igen . . .

Men Meetje aabnede hurtig Døren, og:

— Hvad er til Tjeneste? spurgte den lille Kvinde forundret over at faa Besøg saa sent.

— Forpagtersken fra Heerenhof og hendes Datter vilde meget

gærne have Julebarnet at se, svarede Treze i samme, kunstlet højtidelige Tone. Men det gjorde ogsaa straks sin Virkning.

— Men dog! Men dog! Men dog! udbrød Konen dæmpet. Hvem er det dog, der kommer og ser til os? Er det virkelig sandt? Er det Fruen selv?! Sikken en Ære! Og Treze, gamle Treze, er hun ude saa sent! . . . Aa Herregud, aa Herregud, sikke noget, der han hænde!! Og ovenikøbet Julenat! Kom indenfor; jeg lader jer staa herude i Kulden og fryse!

Den gamle var helt forlegen; hun udtalte mumlende sin Forundring og snakkede om, at det ikke var hendes Skyld, at det var mørkt, for de havde kun én Lampe, og den maatte brænde inde i Væverset. . .

Veva smuttede ind med imellem Moderens Skørter, og Barnet blev forskrækket staaende og stirrede ind i Mørket . . . og bævede.

— Kom her, Folkens, sagde Meetje og skubbede sagte Døren op ind til Kammeret, hvor Lampen brændte.

En varm, muggen Luft slog ud imod dem, men hverken Forpagtersken eller Pigen kunde se, hvorledes de skulde komme indenfor. De maatte sidelæns én for én skubbe sig frem imellem Kaminen og Stolene; Kammeret var saa lille, at der næsten ingen Plads var tilovers, Væven og Sengen fyldte det helt.

Manden var sprungen op fra sit Sæde ved Ilden, og nu stod han og stirrede paa de indtrædende.

Han søgte at gøre Plads, skubbede Stolene afvejen og stillede sig selv helt ind i Krogen. Hans Kone henne i Sengen aabnede et Par store Øjne og satte sig halvt overende for at se; saa opklaredes hendes Ansigt af et svagt Glædessmil.

Der var saa fuldt under det lave Bjælkeloft, og mellem de kvidkalkede, lerklinede Vægge stod alting saa sammenstuvet, at man ikke kunde overskue nogetsomhelst. Men Veva havde dog straks gjort en Opdagelse: foran Sengen, som Konen laa i, stod der et Trætrug paa fire Træben, og deri laa noget, som var indsvøbt i Klude og Pjalter . . . og nu saa hun ogsaa, at helt inde i Krogen, bag den grangivelige Krybbe stod Leentje og Trientje! De kiggede sky op med et forbavset Udtryk i Ansigtet, og Veva saa, at de to

der vaagede over Krybben, som Barnet aabenbart maatte ligge i. Nu stod den lille Pige og tænkte over, hvorledes hun skulde komme hen til Krybben, men hun turde hverken røre sig eller aabne Munden.

— Naar man rykker tæt sammen, saa har man det lunest, hviskede Konen. Der er lidt snævert herinde, men vi sidder allesammen i én og samme Rede, saa sparer vi Ildebrændslet... den ene varmer den anden, skal jeg sige ... og saa pegede hun paa et mørkt Hul i Jorden mellem Fodenden af Sengen og Muren:

— Der ligger allerede to og sover; og de to ældste kan ogsaa være der — det er Pigernes Seng, og der — og saa pegede hun ned under Pedalerne paa Væven — der har Drengene deres Seng, de ligger der ogsaa allerede.

Det var for mørkt, til at man kunde skælne nogetsomhelst, og Forpagtersken maatte langsomt gøre sig klart, hvordan der vrimlede af Børn her, og hvorledes de var anbragte alle mulige Steder.

— Saa maa de Stakler altsaa sove paa den bare Jord?! spurgte hun medlidende.

— Aa, der har de det lunt og godt. De har et Par Sække og noget Blaar at ligge paa, og de holder hinanden varme, ytrede Meetje Moeie.

— Ti dog stille, væk dem endelig ikke, hviskede Forpagtersken, ti hun frygtede hele Tiden for, at der skulde blive et forfærdeligt Spektakel, naar alle de Unger paa én Gang levede op. Men du gode Gud, hvor var det dog muligt at bo her i den Grad sammenstuvede! Nu var hun ganske paa det rene med, at her var Trang til meget andet end Barnesvøb og Linned. Hun vidste knap nok, hvor hun turde træde, og hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre eller sige — hun skammede sig over, at hun var kommen, hun befandt sig ikke vel ved det, og hun var ked af, at hun ikke havde taget meget mere med; hun havde ikke haft den Glæde af det, hun havde ventet, og nu blev hun klar over, at hun havde taget sig det for let, og at hun paa sit Julebesøg burde have bragt mere virksom Hjælp. Da hun saa sig om efter Veva, opdagede hun, at den lille Pige allerede — Gud

ved hvordan — havde arbejdet sig ind i Krogen bag Vuggen mellem den og Sidevæggen i Kaminen, og der stod hun presset ind imellem de to andre Pigebørn — den ene af dem løftede en Stump Tæppe, der var lagt over Trækrybben, og Vevas Hovede sad imellem de to andres; de bøjede sig ned over Barnet og blev staaende ubevægelige i stadig Beundring.

Fra det Øjeblik af, da Veva havde set Barnet, vidste hun ikke længere, hvad der foregik omkring hende — hun stirrede paa Barnet, et lillebitte Barn med sammenknebne Øjne og Mund, et ganske lille Ansigt ikke større end en knyttet Haand . . . hun saa paa det og kunde ikke blive træt af at betragte det. Hun havde endnu aldrig set saadan et usselt lille spædt Barn, og i Førstningen turde hun ikke rigtig tro paa, at det var levende.

Forpagtersken var travlt optaget af Konen, der laa i Sengen, og af Manden, der stod ret op og ned; hun mumlede sagte, hvad hun vilde sige, og Treze var tillige med Meetje Moeie ifærd med at pakke ud, hvad de havde haft med. Men Veva hverken saa eller hørte. Som hun stod der, henrykt og i Besiddelse af det, der havde været hendes højeste Ønske, følte hun sig overbevist om, at hun virkelig stod ved Krybben og saa paa Jesusbarnet, og hun tænkte ikke et Øjeblik paa, at det var saa helt anderledes, end hun havde forestillet sig det. Der var intet af det overnaturlige Lys, hun saa hellerikke noget til den Herlighed og Straaleglans, der maatte udgaa fra det guddommelige Barn; der var ingen Engle, som svævede frem og tilbage, og helleringen Sang; men alt det savnede Veva ikke engang, ti det vidunderlige Lys udstraalede fra hendes egen inderste Sjæl og skinnede ud over alt, hvad hun kastede sit Blik paa; og den usigelige Armod og Fattigdom i det snævre, klamme Vævers bragte hende uvilkaarlig til at sammenligne det med den usle Stald i Bethlehem, hvor Vinden ogsaa frit kunde blæse ind igennem Hullerne. De saare dagligdags Ting forekom hende allesammen saa vidunderlige, at hun stadig maatte anstrænge sig for at overbevise sig selv om, at det hele ikke var en Drøm; men hun følte altfor tydeligt Haarlokker kildre paa bægge sine Kinder, og mod sine egne Skuldre følte hun paa bægge Sider de Skuldre, der tilhørte hendes Legekam-

merater Leentje og Trientje, der lod til at være ligesaa overvældende som hun selv og stod ubevægelige af Beundring.

Veva indsaa kun altfor godt, hvor langt herligere og kosteligere det var for Leentje og Trientje at have saadan et lille Barn hjemme hos sig selv, mens hun maatte nøjes med et enkelt Juletræ og nogle Smaating. Men nu følte hun sig alligevel ikke længere misundelig paa de stakkels Smaapiger, hun maatte være dem usigelig taknemmelig, fordi de vilde lade hende faa Del i Skatten, fordi hun fik Lov at komme ind og se Barnet!

De tre havde endnu ikke talt et Ord med hverandre, men nu spurgte Moderen halvhøjt:

— Naa, Veva, hvad har du saa taget med til de søde Børn?

Den lille stod skamfuld og forfærdet, og alt, hvad hun gjorde, var at se bedrøvet op, fordi Moderen havde afsløret hende, saa at hun maatte indrømme sin dadelværdige Forsømmelighed. Hun havde saa lidet ænset, hvad Englene havde bragt hende selv, og Tanken om Julebarnet havde optaget hende i den Grad, at hun ikke engang havde tænkt paa at tage noget af sit med til Børnene der i Huset. Hun havde gærne givet dem alt, hvad hun ejede!

— Naa, vil du blive her, eller skal Treze følge dig hjem? spurgte Forpagtersken.

Veva rørte sig ikke. Hun stod som en Billedstøtte og vidste ikke, hvad hun nu skulde gøre — hun vilde saa gærne blive!

— Naa ja, nu gaar vi i Kirke, saa kan du blive her, til vi kommer tilbage . . . Veva længtes bare efter, at de vel var gaaet, for at hun kunde være sikker paa, at hun fik Lov at blive.

Manden og den gamle Kone fulgte Forpagtersken og Treze ud, og nu blev der helt stille i Stuen. Veva tog en Stol og satte sig paa den, og de to Smaapiger stillede sig op ved hver sin Side af Krybben, som om de holdt Vagt ved Julebarnet. Meetje Moeie sjokkede frem og tilbage paa sine Hosesokker, lagde Hørstængler paa Ilden og rørte i sin Kasserolle. Manden var ikke kommen ind igen, saa han var sikkert ogsaa gaaet til Julemesse.

Leentje og Trientje turde fremdeles ikke aabne Munden af Ærbødighed eller af Frygt for at vække Barnet; men i Vevas stille Sind var det hendes højeste Ønske at se Barnet vaagen eller idet-

mindste at se det slaa Øjnene op, men det lod ikke desto mindre til, at det vilde sove videre. Naar Veva af og til saa op, fik hun hver Gang Øje paa det udtærede Ansigt med det blide Blik og det evige Smil hos den magre Kone, der laa i Sengen; hun lod til at være saa lykkelig, og hendes Blik var stadig fæstet paa de tre smaa Piger og paa Krybben.

Veva vidste egenlig ikke, om der var gaaet kort eller lang Tid, men hun blev forundret og forskrækket, da hun igen hørte nogen gaa med Gadedøren, og da Moderen allerede kom tilbage for at hente hende.

— Kom nu, min Pige, nu gaar Folk hjem iseng, og det skal vi ogsaa gøre, sagde Forpagtersken.

Veva blev staaende; hun havde lagt bægge sine Hænder paa Randen af Krybben, fordi hun ikke turde røre ved Barnet selv, og nu syntes hun, det var kedeligt, at hun skulde tage Hænderne bort og skilles fra Barnet. Hun skævede endnu en sidste Gang hen efter Krybben, inden hun skulde gaa, og se: netop nu var der noget, der rørte sig, og det lod til, at den lille Jesus var ved at vaagne! Han slog Øjnene op og smilede! Vevas Hjærte begyndte at banke stærkt, og hun turde ikke flytte en Fod.

Men Moderen trængte paa:

— Naa, kom nu! Det bliver sent, Klokken er mange, og Folkene er allerede derhjemme.

— Moder, Moder! sagde Pigebarnet, og hun vilde fortælle, at der nu skulde ske noget, det, som hun hele Tiden havde ventet paa . . . men Forpagtersken forstod ikke, hvad hendes Datter mente.

— Imorgen, naar du har sovet, kan du komme herover igen.

Veva var nødt til at gaa med. Treze gav Barnet et Sjal over Skuldrene og tog hende ved Haanden.

— Sig saa godnat eller rettere sagt godmorgen! Men pludselig, som ved en Indskydelse, tog hun sig i det . . . nej, det er jo sandt: Glædelig Jul, Forpagterske, glædelig Jul allesammen! Jeg havde rent glemt, at det allerede er Juledag!

— Glædelig Jul! ønskede de saa allesammen hverandre.

Manden fulgte dem, Meetje Moeie gik ogsaa med ud i

Døren for at takke Forpagtersken, og Konen henne i Sengen raabte ligeledes sine Taksigelser efter hende, hvorpaa den unge Frue gjorde Undskyldninger og lovede Dagen efter at sende endnu et og andet og at sørge for Barnet i alle Maader . . .

— I skal se, raabte gamle Treze til allersidst til Meetje Moeie, I skal se, Julebarnet bringer nok Lykke tilhuse.

Lille Veva gik og holdt Treze i Haanden; hun havde ikke engang tiere turdet vende sig om for at se efter Krybben, og hun havde hellerikke haft Mod til at love Leentje og Trientje noget, endskønt hun var fast besluttet paa at dele alt det, hun havde faaet den Aften, med Pigebørnene.

Men saa kom hun til at tænke paa noget andet, og det gjorde hende endnu mere bange: hun havde glemt at bede Barnet om, hvad Moder havde paalagt hende! Hun turde ikke bekende sin Glemsomhed for Moderen, og nu pinte den hende som en stor Forseelse . . .

Hele Egnen laa ligesaa stille i Natten, som da de kom; den vældige, hvide Mark var endnu stadig badet i det forunderlige Lys; men over Sneen gik der hist og her nogle sorte, menneskelige Skikkelser — det var Folk, der skulde hjem fra Kirke.

— Moder, imorgen kan jeg gaa derover igen og tage min Part fra Juletræet med til Børnene, ikke?

— Ja, det maa du godt, min Pige.

— Har de Børn sletingenting faaet, Moder?

— Nej, min Pige.

— Nej, men saa har de Julebarnet, ikke, Moder?

— Ja, de har jo Julebarnet, sagde Forpagtersken; og Veva tænkte paa, at Moderen havde sukket saa dybt, da hun sagde det. Og hvorfor lod Trientje et medlidende: »Ork, Barn dog!« følge efter?

Ingen af de tre sagde mere; de gik bare henover Sneen, som idelig knirkede under Fødderne paa dem. Veva saa op paa Stjærnerne, der stadig blinkede lige stærkt, og hendes Hjærte var opfyldt af Glæde og Angest; hele hendes Sind var betaget af, hvad hun havde set. Hun kunde ikke forstaa alt det hemmelighedsfulde, der foregik omkring hende, og meget af det, hun tænkte paa,

kunde hun hverken finde Rede i eller give Udtryk for. Hun længtes bare efter at faa sovet for at kunne bringe sine Gaver over til Kouterhuis og se, hvor glade alle Børnene vilde blive.

I det store Køkken paa Forpagtergaarden var der igen lutter Larm og Røre; der var lyst og varmt og mange Mennesker som ellers ved højlys Dag. Kaffen duftede, og de store Hvedekager laa færdigsmurte opstablede paa Tintallerknerne. Der blev ønsket hver enkelt af de nyankomne »glædelig Fest,« og saa tog de allesammen Plads ved det store Bord. Nu kom Kødet igen for en Dag, og Glassene blev skænkede fulde.

Veva stod undselig som et i fremmed Hus; hun følte ingen Trang til at meddele nogen, hvad hun havde set; hun holdt stadig Øje med Moderen og Treze og var bange for, at de skulde fortælle noget — hun vilde beholde sin Lykke for sig selv. Da hun pludselig fra Kulden udenfor kom ind i Varmen, overvældede Søvnigheden hende straks; uden at hun selv vidste af det, faldt hun sammen ved Bordet med en Hvedekage i Haanden, og uden at mærke det blev hun løftet op, baaren iseng og dækket til med varme Tæpper. Hun sov trygt.

Men det, hun drømte den Julemorgen, var tusind Gange skønnere end alt, hvad hun i Nattens Løb i Virkeligheden havde set og oplevet.

Hun havde faaet Vinger, og som en Engel svævede hun hen over den snedækte Mark og bar Juletræet med alt, hvad der var paa det, i sin Haand saa let som en Fjer. Hun behøvede ikke at søge efter Vejen, for nu stod den store, smukke Stjærne atter ovenover det lille Hus, og dens syv glødende Straaler funklede.

Veva dalede ned igennem Skorstenen uden at støde imod nogetsomhelst, og nu var Huset fuldt af Lys og herlig Straaleglans. Hun bragte sit Juletræ med de brændende Lys derind ogsaa. I Krybben laa Jesusbarnet nu med et Æble i Haanden og lignede selv et rødmosset Æble. Han havde en snehvid Skjorte paa, og han laa der og lo paa et Leje af gyldne Havrestraa; hans blaa Øjne var aabne, og han saa venlig hen paa Veva og rystede sine skønne, bølgende Lokker. Leentje og Trientje var der ogsaa tilligemed alle de andre Børn saavelsom Hyrderne og Hyrdinderne, og de sang, saaledes som man synger i Himlen, den allerskønneste Sang:

O Hyrder, forlad eders Bukke og Geder,
ti Herren, der skabte Alverden, for eder,
som alle forstødtes, paa Jorderig fødtes.
Han blev lagt i en Krybbe i en Stald,
o Brødre, for Adams Fald.
I Lin kan man finde ham indsvøbt derinde.
Hans Moder er Møen saa ren,
hans Fader den Gud, som er én.
I Hyrder, brug rapt eders Ben!
Hyrdefolk, løb, løb, Hyrdefolk, løb, løb!
Hyrdefolk, løb, løb, Hyrdefolk, løb, løb!
Spæde Barn dog, saa saa saa!
Græd ej mere, naa naa naa!

— — —

Juletræet stod i Midten; det var saa stort, at det fyldte hele Kammeret, og nu dansede Hyrderne og Hyrdinderne rundt omkring det; Veva dansede ogsaa baade med Leentje og med Trientje. Og derpaa gik Veva helt hen til Krybben og saa paa det straalende skønne Barn. Hun bøjede sig dybt ned over det, og med al den Inderlighed, hendes spæde Barnehjærte rummede, hviskede hun ganske sagte og gentog det to Gange:

— Lille Barn Jesus, Moder beder dig om ogsaa at komme over til os ad Aare!

Og Veva kunde tydeligt se, at Barnet nikkede venligt til hende og smilede!

